



Ο Φασουλῆς πηδᾷ
καὶ μόνος τραγουδᾷ.

Ἄχ! Περικλέτο φίλε μου,
ὅπου πετᾷς ὅτ' ἔξανα,
ποῦ μ' ἄφησες ἐμένα,
θαλασσινὸ πουλί;
Λυπήσου με καὶ ἔλα,
γιντὶ θὰ μοῦρθη τρέλλ'.

Ἐλ' νὰ κανὲς συντροφιά
τοῦ Φασουλῆ σου πάλι,
ὅτ' ἡ δόλια μου ἀγκάλη
ν' ἀναπαυθῇ γλυκά.
Ἄχ! ἔλα νὰ μεῦ ζήσης,
νὰ μὲ γλυκοφιλήσης.

Ἀπ' τὴ στιγμὴ ποῦ ἐφυγες
πονῶ κι' ἀνάστενάζω.
Ἄχ! Περικλῆ! φωνάζω
καὶ κλαίω σὰν τρελλός.
Λυπήσου με καὶ ἔλα
γιντὶ θὰ μοῦρθη τρέλλ'.

Μὲς ὅτ' ἀσκάκι' τριγυρνῶ
ὀλονυκτὶς μονάχος
κι' ἀκίνητος σὰν βράχος
ὅτ' οὐκ ἔρρωμαι ἀγρυπνῶ.
Τὴ μαύρη δυστυχία!
ὁδὸν ἔχω ἡσυχία.

Ἄν δὲν προφθάσης, φίλε μου,
ὅτ' ἡ θάλασσας τὴ πῆση
ὁ Φασουλῆς θὰ μέση
γὰρ σένα νὰ πνιγῇ.
Ἄχ! ἔλα, Περικλέτο,
γλυκὲ σὰν τὸ κουφέτο.

Μὲς ὅτ' ἀλειοντάρια ποῦρθ' ἀνε
μέ τὸ μεγάλο στόμα
κι' ἐκεῖ θὰ πῆσω ἀκόμα
γὰρ σένα νὰ χαθῶ.
κι' ὅς ἦναι γὰρ καλὸ σου
τὸ κρίμα ὅτ' οὐκ ἔστι σου.

Ἡ ράχη μ' ἐπιθύμησε
νὰ φάη ἄλλο ξύλο
ἀπὸ τὸ τέτοιο φίλο
ὡς ἂν τὸν Περικλῆ,
ποῦ ἡμέρα νύκτα τρέχει,
κι' ἀλύπητα τῆς βρέχει.

Δὲν τῶλεγα, ἀγάπη μου,
τόσο σκληρὸς νὰ ἦσαι,
ποῦ νὰ μὴ συγκινηθῇ
ὅτ' ἡ μαύρη μ' ἐρημιά.
Σὰν τὸ κερὶ θὰ ληῶσω
ὡς ποῦ νὰ σ' ἀνταμώσω.

Ἄφησε πλέον τὰ λουτρά,
τοῦ Βάδεν τὸ ραχάτι.
καὶ γύρισε κομμάτι
νὰ ὅτ' ἡ τὸ Φασουλῆ,
ποῦ τραγουδᾷ γὰρ σένα
μὲ μάτην ἀνυστερήσιμα.

Εἰδ' ἄλλως τοῦ Χασάν πρὸς
τὸ ζηλευτὸ χαρίμι,
ποῦ ὁ καθένας τρέμει
μονάχα νὰ τὸ ὅτ'
εὐνοῦχος θὲ νὰ γίνω
καὶ ἔτσι πρὸς ἀφῆνω
μονάχος νὰ ἴμηναι,
ὁ φίλος...

Φασουλῆς.